

a Jótaná minden bitovosját, elártsd én ~~szerep~~ a nagy-
erdő janasát. Orvóruu eügelódi a lomáruya: miés nem
jantjás a regén, tamiós ficséiós? Ubbu töléletesen ijara
van. - Hög mondanom lélleu valajut a höljjeitől,
de vóló nem tot mondanu valóm van. It voludnt a
jandab, Güt limyot; de tülhaladás aet a pontot, a-
melyen a lünyot eddelél. Ugy hallou, de-etnónt hórásdu,
dót meghóruu. - It falu lét legyett vöröje - sajna! -
két jós zordólány. Solat tacsingáruu ránu, hindörög-
nel is horánu, de ar eu rívem hajthatatlan, miés ar
acelpattó. - Vannat arúan még a falubou öry ember,
öré aróruu, kutyás, macal, kúpiót, ~~hóruu~~ jülhós, fe-
kenél, lovat, trel átalában eljaffornás, miés odahara
münitlünk.

gyönyörű nép tájás
Hát ilyen töben eldejelet eu. Ha ar ember
dél at karjával! A levegőt megcsúve hajtjás orofell
ar öry kárpátos s kúthajás a kalands téle tidovel!
Fábri sátrauut ar ámbóruu urau emelése tot hárd-
bou ütötteu fel, ar eleui idéle mellett. Ad úy onla-
vad hóruu filhónappja a nettrel sett levelet! Pannilyé
a hári aróruu: micoda ómeróttéséuü vannat! Hát
ha még tudná, hoy költösi levelet² repítgetnel há-
zau nagy magyar ember! A minapában tettöt is
kapot egy miróruu. It epítet Gaal illócs, a darét
frékely örö, pesti jó ^{aróruu} ~~hóruu~~ ^{aróruu} ~~hóruu~~ Pravadólu,
ágyarúpen:

Kedves fiam, Gábris,
(Göt) Öltöduyi pataknál írt versed megkaptaun,
gyönyörűes betlíd vögig olvargóttau.
Amütre tamiót a óvegy² óermely:
Kövesd ar eleben: taphily, dolgon, hórnyé!
Kúrlakot tór a úr vídám kedvóttél,
Céljé felté tét mindent lépéssel,

Virágot a partját szegélyezis tóruu.
Te ar élet híje.

Te is búale céldó remed elött totóruu,
Selymte a magadé, ne terints a mélye!
Jörd tovább a nikkot vídám romnyúttéjél,
S ékerveid a parton nyilo ho virágot,
Góldog csal sig lénel,
Ha ar élet ápró örömit meglátod.
Tore ótat énel,
Tore ótat sívvel te öry barátod:

Gaal illócs.

A masítat egy fiatal társam, a világirodalomban
habzórnidus jütás ho juhász Gyula írja horóruu
sorolben legedrit. Te meg úy háruut.

(Pötl) Póruúcsúkként a magam s formáruu óléte heverve
údvórágy Gábor, ven népen remete!
Mót gyönyörű nyelóruu amik méltóre legillótt,
Diktikónos veróben írom e ócép törtéat?!
Kagy vagy öry, mint vag, mi camala, mié niveret úx ott,
Bórcat ormain de nölgyet óleu egedüt?
Eu, harai remélet s idegen lánglélet imádo,
Pannóruu is a világy mestereit támlóm.
Itéruu óyau most, amilyen or a puata nagy alföld:
Egy háruu, néma, ó de arét órónyóru!
Mink it kíndéruu palotát ras a déli verófény,
Lélleu vára aréut épül a cönd kőrepett.
Kamlettél csal a part, a balált kerésim támsimmal.
S most a magam s teréttet ifjú kedve derit.
Múltam híncei mind: emlékél tónt kerélemből,
Te a barátóruu, lengend im hómleu,
Barna leány s óéhe, rócsás tód fényben úru,
Sót doreldó ifjú, kiknet a társá valót!
Nix nevót' eylet még hímer anyalóruu híjás,

S kikkell együtt eu is almodóruu s hévölót.
Junde Phaetónlút tot óróruu hüllót a napba,
Ó de a láng fogad ott, isterri, ményei tírs!
S inkább fóruu vevél éyos rópuu vógyal ezeben,
Mint a valónd idéllet kúruu a sórt meg a pot.
Sélregeu is fényim kíntem reméidde galotta,
Jón hídd el Gábor, jótó vagyot, mint a hírem.
Térménet s lóngia óruulélete óléli berróruu
Aet a magot, mélyből még aratand s haráru.
Te pedig, erdei tóly, vagy a bírc bus méla fényjüje:
Nézz te réau végre, hegyül a völgye teríns.
Vagy tóru, von ponnás, keréluu nyila sajj a balóduu,
Fán a tetrahon Nelli ócép óruu vóttéttóda?
Jókai is órgen óreleu, rócsába bókott,
S Goethe Hades kíraóben Eró ótábe kévet!

Juhász Gyula.

Tóruutó By Fón! Míróda híres ember lehatat eu,
hoy itém úy némes kéttel dalnat óráttó laut-
jósat! Ad el ne bíruu aróruu magáruu... Hát
vórua még a hórni Bodor Hádár vóssé levele, de
aróruu órdéuké meg a napvilágot,

Kagy Sialó. 904 Jul. 20. Oláhfyáj